

Alois Reimer – scénář

Alois Reimer se narodil 5. února 1949 do rodiny Reimerů jako druhý syn. Jeho matka byla vyučená kadeřnice a otec se vyučil kameníkem stejně jako jeho otec.

Své dětství prožíval Alois se svojí sestřenicí a se svým o deset let starším bratrem Pavlem v kamenické dílně svého dědy.

„Naše hry byly lození po kamení, hromada písku, štěrku.“

Po absolvování první základní školy v Holešově v roce 1964 se vyučil frézařem a později byl zaměstnán 30 let v Loaně. Před odchodem do důchodu pracoval šest let ve vodních zdrojích.

V roce 1968 se v tehdejší Československu podařilo obnovit skautskou organizaci. Do skautské organizace začal chodit i mladý Alois. První schůzky se dělaly v chatkách v Přílepech. V tomto období se dělaly i tábory v bývalé učňovské chatě v Žopech.

Když bylo Rolfovi 19 let, zažil invazi Varšavské smlouvy.

„To byl blesk z čistého nebe toho 21. srpna. Se normálně jelo do práce autobusem a tam bylo hrobově ticho a kdosi tam byl nějaký tranzistorák a z tama jsme slyšeli zprávy co je, co se děje. V práci jsem ten den skoro nedělal. Se diskutovalo všude možně. Říkám, to nikdo nechápal, co se děje. Ty největší boje proběhly v Praze a ve větších městech. Tady shodou okolností bylo akorát to, že jsme tady na posádce měli parašutisty, takové ty červené barety. No a ti nás do kasáren nepustili.“

Rolfova rodina měla chatu v Příletech. A asi dva nebo tři dny po 21. srpnu se tam s otcem jeli podívat. Cestou tam Rusi měli postavené dva obrněné transportéry tak, že se kolem nich muselo prokličkovat.

„Dokavad' jsem na ně viděl, tož to bylo výborně. Ale jak jsme prokličkovali, najedenkrát cítím, jak mi nohy klepou o nádrž, ale to za chvílku povolilo.“

Horší bylo potom, že Ruské vojáky neměli kam dát, a proto se utábořili na pozemku pamětníkova strýce, který se využíval pro pasení krav. Ty měli na noc takový přístřešek, ale strýc musel krávy zahnat a ruští vojáci se ubytovali tam. Šlo ale poznat, že to byly jen mladí hošani, kteří z toho byli jen vyplašení.

Jednou kolem utábořených Rusů projížděl pan Alois na motorce. Dělal příšerný rámus, jako by se střílelo. Ruští vojáci se před ním začali schovávat.

„Jsem měl strach, jsem čekal, jestli nebudou střílet po mně. Člověk nikdy nevěděl, co můžou udělat.“

Po okupaci v roce 1968 byla činnost skauta v ohrožení. Poslední tábory skautské holešovské organizace se uskutečnili v roce 1970. Toho roku byla skautská organizace zakázána, nebo sloučena s pionýrskou organizací, která byla loajální k tehdejšímu režimu. K pionýrům pamětník chodil jen dva měsíce.

Díky sametové revoluci 1989, která vedla k pádu komunistického režimu, došlo v Československu k mnoha politickým změnám. Mimo jiné mohli být obnoveny spolky ke skautingu. Po schůzce skautů

v Praze v Malostránské besedě se zprávy o obnovení Junáka dostaly i do Holešova. U Reimerů doma se sešli bývalí holešovští skauti, aby prokonzultovali situaci. Panu Reimerovi bylo jasné, že bude jedním z hlavních organizátorů pro obnovení skautu.

Netrvalo dlouho a činnost skauta byla úspěšně obnovena. První klubovnu měla v Charbutově cukrárně, která byla již zbourána. V roce 1991 dostali od města sklepní prostory b budově hudební školy.

Alois Reimer si nyní ve svém rodném době užívá klidný důchod.